

rojus

Gerieji miestelėnai miega savo lovose. Blogieji miestelėnai miega savo lovose. Turistai miega užeigų lovose didesniuosiuose miestelio namuose ramesniosiose gatvelėse, kvepiančiose aukštoms eglių gyvatvorėmis, lovose, vidutiniškai kainuojančiose tarp 20 ir 30 svarų vienam žmogui už naktį, brangiau už atskirus apartamentus, dar brangiau už kambarį svečių namuose, gerokai brangiau – viešbutyje. Už tuščio paežerės kelio, už giliai ežero dugne miegančios pabaisos kalvos ir dangus ima aukštyn kojomis ryškėti vandenye. Pusė trijų ryto, o jau šviesu.

Nors, tiesą sakant, nė nebuvo sutemę; tarp vakar vienuoliktos ir šio ryto antros valandos plonytė mėlyna linija, vidurvasarį vaizduojanti tamsą, taip ir nenutūpė niekur horizonte aplink miestelį, dabar čia turistų rojus, nepaisant snukio ir nagų ligos, apie šią vietą vėliau šiemet bus rašoma laikraščiuose kaip apie pritraukusią daugiausia turistų visoje Jungtinėje Karalystėje dėl nuostabių kraštovaizdžių, draugiškų žmonių, švaraus oro ir vaštokios šviesos vidury nakties, kasdieniškos ir keistos, sliūkinančios artyn, kaip vien šviesa temoka, stambi, didelėm letenom, nesustabdomai šliaužianti laukais, vienos krypties keliais ir steriliais tvarkingais miškais; nesustabdoma aplink, už ir virš

užmiesčio medžio, kurio nežino ir neranda dauguma turistų, kurio šakos, kamienas ir šaknys apkarstyti (ir visų kitų šakos, ištisi jardai aplinkui pakelės giraitėje, irgi visos nusvirusios) marškinė, paltą, apatinį, sijoną, užuolaidą, visko, kas tik plysta, skutais ir kojinėmis, kepurėmis, nosinaitėmis, šalikais, daiktais, paliktais žmonių, sugalvojusių norus ir tikinčių, kad jie greičiau išsipildys, jei ką nors sudraskysi, ką nors arti savęs, ką nors, ką dėvi pats ar mylimasis, ir atnešęs čia pakarsi ant medžio.

Giraitė tuštut tuštutėlė. Kelyje nieko néra. Skutai trupučiuką siūruoja, tarsi lapai baugščiai atsisveikindami.

Kitapus lauko, virš žiočių ir miestelyje negirdéti nieko, tik išbudinti paukščiai. Paukščių giesmėmis skardenančios Didžiosios gatvės gale, betono būdelėje, pastatytoje policijos, į kurią, užrakintą iš vidaus, neįmanoma patekti iš lauko, vaikinas, kuris guli susirangęs ant grindų nuo tada, kai užsidarius naktiniams klubui trys nepažistami vyrai atsivijo jį keliu, visi vijos jį vieną vėlyvos nakties šaligatviais, pro daugiaaukštę mašinų aikštę ir nakčiai uždarytas krautuvės, pėsčiųjų gatve, rėkdami, kad uždaužys tą šūdžių negyvai, sustoję aplink saugos būdelę, spardėjos duris ir trankési, iš garso sprendžiant, daužė į ją butelius, kol viskas nutilo, o paskui pragydo paukščiai, jis pagaliau liovėsi virpėjės ir užmigo. Būdelėje visada šviesu. Lempa apsaugota nuo chuliganų. Ant sienos kabo ekranas ir mygtukas vaizdo ir garso ryšiu su policijos budėtoju, o vaikinas, kuris žino, kad niekada neverta tokią mygtuką spaudyt, miega po ekrano, susigūžęs būdelės pasienyje ir ranka užsidengęs akis.

Ant šaligatvio prie būdelės durų mirga sudužusių butelių stiklai. Virš miestelio ankstyvos žuvėdros skraidžioja danguje ir žvilgsi baltais pilvais, namų stogai ir bažnyčių bokštai mirga, o apačioje mirga juoda upė; dar néra nė trijų, o jau šviesu kaip dieną virš miesto, apstatyto naujaus prekybos centrais, susirangiusio vingyje tarp tilto iš pietų į šiaurę ir ligoninės su kapinaitėmis

kur, anot le
šeštadienio
kaip tik kal
aukštomis s
žibintais, te
jie visą nak
puikiai apsi
taurėmis ir
naujų drau
durys atsiv
kadangi bu
miestelis b
jéjo į bažn
nepažistam
savo lovos
nieko, tik o
čios grindu
sekmadien

O dabar
sariniai vi
pinėse Vik
Kai kurių s
šukės pažin
jos pirštų v
ant kurios
kitas angel

Kai jie užė
lėmis akin
šią naktinę
apsaugos s
vidurinysis

kur, anot legendos, prieš daugelį metų du vyrai girtuokliavo šeštadienio naktį, atsirėmę į antkapius, o vos baigėsi gérallai, kaip tik kalvos šone atsvérė durys, ir jie pakliuvo į kambarį aukštomis sienomis iš suplūktos žemės su jose įtaisytais durpių žibintais, ten stovėjo kubilai viskio ir alaus, ir viskas už dyką, ir jie visą naktį smaginosi, girtuokliaudami su jaunais linksmais puikiai apsitaisiais nepažtamaisiais, skimbčiojo bokalais ir taurėmis ir baisiai džiaugėsi suradę naują smulkę ir tokią šaunių naujų draugų, kol staiga be jokio įspėjimo didžiulės durpinės durys atsvérė, ir kalva išmetė juos lauk, blaivius, į ryto šviesą, o kadangi buvo sekmadienis, jie patraukė į miestelį bažnyction. Bet miestelis buvo kitoks, naujas, viskas neatpažistama, ir kai jiedu į jo bažnyčią, kai sykiu žingsniavo nava pro suolus, užsėstus nepažistamų žmonių, gerųjų miestelėnų, visą naktį išmiegojusių savo lovose, du vyrai sugurėjo nuo galvos iki kojų, kol neliko nieko, tik dvi rūkstančios pelenų krūvos ant akmeninių bažnyčios grindų, štai ir bus jiems gerti šeštadienio naktį, prieš pat sekmadienį, ir dar kapinėse.

O dabar, dvidešimt pirmajame amžiuje, po šiugždančiais varsiniais visžalių medžių lapais šiose miestelio presbiterionų kapinėse Viktorijos ir Eduardo laikų angelai nusėti kulkų žymėmis. Kai kurių sparnai skilę pusiau ar visai nulūžę; akmeninių sparnų šukės pažirusios žolėje. Prie vieno puošnių atskišusių nuogų kojos pirštų voliojasi tuščios tūtos ir žolėje prie akmeninės pakylos, ant kurios sėdi kitas, su taure rankose ir nuskelta nosimi. Vienas kitas angelas peršautas tiesiai į akį ar kaktos vidurį.

Kai jie užėjo, ant veidų užsitempę kepures su prakirptomis sky-lémis akims, kompanijai pasisekė, kad pamainos vadybininkė šią naktinę pamainą buvo Kimberlé Makinlei. Viskas įrašyta apsaugos stebėjimo kamerų; pirmas nešasi gyvatvoriu žirkles, vidurinysis pjūklą, o galinis kažkokį lapų pūstuvą su laidu ir

jungikliu, matyti, kaip jis velkasi, ir dar aiškiau matyti, kaip trūkčioja ore, kai žmogus įmosuoja vamzdžiu prieš Rodą, kuris šiankt budi apsaugoje, nors Dievas žino, ką dar jis manėsi su juo padarysiąs, dėl Dievo meilės, su lapų pūtikliu. Bet tai aiškiai grėsmingas elgesys, ypač to su žirklėmis, jis išsyk žengė prie prekystalio, peršoko jį ir pagrasino Maiklui Kardžiui, aptarnavusiam klientus, prirėmė jį prie sienos, išskleidęs žirkles jam po kaklu.

Ar norėsit bulvyčių? nei iš šio, nei iš to paklausé jo Maiklas Kardis, greičiausiai dėl nervų, priremtas prie sienos. Paskui Maiklas Kardis buvo išbalės ir virpėjo. Kimberlė išsiuntė jį namo anksčiau. Jai regis, artimiausias savaites jis gulės ligoninėje ir gydysis nuo šios nakties šoko. O Kimberlė galbūt gaus medalį Britų imperijos ordiną. BCG*. Skaitmeninę BBC. Bet ne, nes vieną dieną ji tikrai pateks į naujametį sąrašą už nuopelnus žmonijai, gal kai bus kokių šešiasdešimties, jos nuotrauka bus *Highland News*, ir visi sužinos, nes laikraštyje bus parašyta, kad prieš daugelį metų, kol dar nebuvvo tuo, kuo taps vėliau gyvenime, ji dirbo pamainos vadybininke sumuštininėje „Tesco Village“, per jos pamainą buvo griežtai draudžiama spjaudytant grilio mentelių, visiškai niekaip negalima teršti į majonezo kibirą, o jei šiankt būtų dirbės tas netikša Kenis Peitonas, viskas būtų buvę kitaip, neskaitant to, neskaitant šios nakties, nuoširdžiai nesinori ten nieko valgyti naktimis, kai jis dirba, o naktinės pamainos vyrukai sédinėja ir miršta iš nuobodulio, nes Kenis Peitonas mano, kad pasaulis jam skolingas, ir niekada nepriverčia nieko žmoniškai darbuotis.

Tiesą sakant, Kimberlė Makinlei visiems matant išmeta seną majonezo kibirą, nesvarbu, kieno pamaina buvo prieš jos, nesvarbu, ar Kenio Peitono, ar ne. Ten netikras majonezas. Jame

* Skiepas nuo tuberkuliozės (vert.).

yra ne tik ma...
cukraus paka...
nelimpā prie...
ji pradeda ta...
kartu su tos...
iš sandėliuko...
ar neapsku...
palaikančiuj...
dybininké iš...
kai jis budi,...
ką, turėtų pa...
nori valgyti,...
kuriuo pask...
ir nevažiuoti...
kramsnoti p...
pusę aštuoni...
nuo ryškios...
šviestos nak...
nes néra lan...
niekaip nes...
sios mašino...
užsiveda pa...
dienelė, o ji...
darbas, tiesa...

Vadybin...
mokesčių, i...
geidžia greit...
tikriausiai k...
nesirūpinan...
sistemą. Ji p...
lių, bet maž...
varginasi su...

ip
is
si
ai
gē
p-
es

as
ui
uo
ir
li.
es
us
as
a,
au
co
rti
e-
as,
es,
o
io,
da

nā
ne-
ne

yra ne tik majonezo sudedamųjų dalių, bet dar konservantų ir cukraus pakaito. Ji pilti ir tepti lengviau negu tikrą majonezą. Jis nelimpa prie frankių. Ji lengviau nuvalyti. Kiekvieną pamainą ji pradeda taip pat; tai it ritualas; ji išmeta senąjį kibirą lauk kartu su tos dienos taukų kubiliuku ir atidengia naują kibirą iš sandėliuko. Taip jai nekyla abejonių. Anksčiau pagalvodavo, ar neapskundus Kenio Peitono, bet niekada nesurinktų tiek palaikančiųjų, kad nesimatytų, jog apskundė ji. Pamainos vadbininkė iš pragaro. Tokia būti ji nenori. Jis toks. Naktimis, kai jis budi, žmonės, kurie pusę dviejų ryto pajunta kirminiuką, turėtų palikti mašiną garaže ir niekur neiti iš namų, o jei nori valgyti, pasidaryti skrebutį; turėtų būti telefono numeris, kuriuo paskambinę sužinotų, kad budi jis, tada galėtų nevargti ir nevažiuoti tokiu šūdinu keliu iki pat „Tesco Village“ vien pakramsnoti pisliavos to né nežinant, štai kaip mästo Kimberlé, pusę aštuonių ryto važiuodama namo, markstydamasi mašinoje nuo ryškios dienos šviesos po fluorescencinėmis lempomis apšviestos nakties darbe, niekada negali žinoti, koks lauke oras, nes nėra langų. Gal lyja ar sninga, ar dar kokia velniava dedasi, niekaip nesužinosi, kol neišeisi iš darbo ir nerasi ja apkritusių mašinos, o šiandien gražus vasaros rytas, mašina lengvai užsiveda pasukus rakčiuką, vėliau bus karšta, bus pasakiška dienelė, o ji ją visą pramiegos – va taip še tau ir gyvenimas, ir darbas, tiesa.

Vadybininkai algos gauna 420 svarų per savaitę, neatskaičius mokesčių, ir dar nuo pelno. Darbas nesunkus. Ne daug kas įsigiedžia greito maisto vidury nakties, nors Kimberlei rodos, kad tikriausiai kitaip būtų pietuose, kur daugiau paikesnių žmonių, nesirūpinančių, kam švaisto savo laiką, pinigus ir virškinimo sistemą. Ji pati tikrai nejsigeistų. Retsykiais pasitaiko pamiselių, bet mažai pamiselių vairuoja mašinas, dėkui Dievui, arba varginasi suvaikščioti iki „Tesco Village“. Pasitaiko liūdnų ir

vienišu žmonių. Reikia mokėti su jais elgtis. Reikia saugoti, kad narkomanai žiemą nelandžiotų po tualetus, bet vasarą jų gerokai mažiau. Pasitaiko girtuoklių, triukšmingų keturiolikmečių, kuriems laikas miegoti, porelių, besimeilinančių arba besibarančių, palydovų, „Tesco“ mašinų aikšteliéje susitinkančių su vyrais, kurie moka joms pinigus. Pasitaiko homoseksualų, kurie neturi kur daugiau eiti. Kimberlė visada šveiciniai juos lauk. Pasitaiko nuobodžiaujančių taksistų. Galbūt kada norėjį ištekės už taksisto, su šitaip dirbančiu vyrų jiedu kito teiktų ramybę. Tas tris naktis, kai ji dirba, pasitaiko žmonių iš prekybos centro. Labai retai pasitaiko šeimų su vaikais ketvirtą ryto, užsisakančių visą pusryčių meniu. Bet dažniausiai buna tuščia. Užeina srautas po filmo iš kino centro, užsidarius užėigai, užeina srautas žmonių, kuriems negalima vairuoti, paskui valandų valandos visiškos tušumos.

Tik kad veikti visada yra ką, reikia tvarkytis, tai ir tvarkaist, nes kai Kimberlė tik pradėjo čia dirbtį naktines pamainas, ji vaikščiodavo ratais iš sandėliuko į virtuvę, nuo maisto skyriaus prie kasos, paskui į klientų salę, šveisdama kedes, ypač sunkiai pasiekiamas įdubas plastike, kur maistas priskrenta prie kėdžių su pritaisytomis pabaisų galvomis ir kupromis, pirmą naktį ji gramdė pabaisos akis ir uodegos dyglius; iš tikrujų tai smagu, kad jie turi šitas kedes-pabaisas, nes visos sumuštininės visoje šalyje paprastai niekuo nesiskiria viena nuo kitos. Tuometinis vadybininkas, vardu Tonis, dabar tvarkantis kažkokius svarbius reikalus centrinéje kontoroje Londone, pastebėjo jos darbštumą ir kaip ji sutvarkė vitriną prie lubų, visada apkibusią maisto trupiniais, mažais nustipusiais vabaliukais ir visokiais pūkais ir purvu, jis ten pakliūna iš oro kondicionieriaus, jai vis tiek patinka ją valyti, labai smagu, be to, per tai ją paaukštino, ji gavo jo darbą, viena iš pirmųjų moterų kompanijoje, tapusi naktinės pamainos vadybininke, ji – bandomoji, gal paskui

gaus dar geresnį darbą, kaip ir jis, nors kažin kaip kas nors kompanijoje galėtų sužinoti, ji niekam nepasakos ir tikrai jokiu būdu ten nesikraustys, niekas neprivers, teks jai duoti svarbias pareigas šiicia.

Neljisk prie jo, sustūgo Kimberlę Makinlei plėšikui su žirkliemis, skriete skriedama iš sandėliuko pasižiūrėti, kas dedasi prie kye, rodos, atlėkdama įtūžusi staugė kaip liūtė, ji vos pamena, jai paskui pasakojo tasai Dalasas, ji rėkė, kad ašmenys purvini ir kad jis trauktų juos šalin nuo maisto, o jei subraižyti dažus, turėti atsakyti jai, o įpjovęs Maiklui Kardžiui surūdijusiais ašmenimis užkrėti jį stablige. Tik pamanykit, ji staugė kaip liūtė. Kimberlė prisimena liūtus iš vaikystės, iš cirko Bagto parke, jie vaikštinėjo ratu ir grasino kits kitam letenomis perregimame tunelyje aplink areną žiūrovams po kojų. Ji važiuoja ilgu tiesiu keliu į miestą, nuleidusi abu dangalus nuo saulės, kaire ranka prisdengusi akis, jausdama smarkiai surauktą veidą; ji jauna, ji važiuoja taip greitai, kaip tik mašina pajégia, ji pasirengusi vis kam ir geba rimtai supykti. Kai artinasi ir lekia pro šalį mašinos, o ji vieną akimirksnį, kiek trunka dviem mašinoms prašvilpti vienai pro kitą kelyje, taip greit, kad veidas tik šméksteli pro šalį, jose mato nepažistamus žmones ir svarsto, ką tie žmonės mašinose pagalvotų, jei sužinotų, ir vis tiek kažkaip malonu žinoti, kad jie niekada nesužinos.

Jie jéjo plėšti sumuštininės, o ji, regis, įsirėžė priešais kasas sukryžiuotomis rankomis (ji to neprisimena). Jie norėjo pinigu. Nieko iš čia negausit, atrėžė ji, tik tai, kas parašyta meniu, o prieš tai turėsit susimokėti, ir kartoju tik kartą, neškit tuos sodo įrankius lauk iš čia, jie gal apskretę žarninėmis lazdelėmis, o į šį restoraną neštis sodo įrankius draudžiama, jei norit valgyti, gausit palikti juos lauke prie durų.

Ant veidų jie buvo užsismaukę vilnones kepures su skylėmis akims, kad niekas nepažintų, bet vienas iš jų, išgirdęs ją taip

šnekant, ēmē krizentį po kepure taip, tarsi negalėtų susiturėti, tasai su pjūklu, ir kai jis nuleido ranką prie šono, ji pastebėjo kitą jo ranką, kad ji baigiasi dirbtine plaštaka, netikra, tada ji jį ir atpažino, tai buvo Džeisonas Robertsonas iš Kinmiliso, jis neteko rankos per tą motociklo avariją ir dar susižalojo veidą, jį pažinojo jį prieš penkerius metus, kai jie buvo mokykloje, po to nutikimo visi jį pažinojo. Ar tu ne Džeisonas Robertsonas? Paklausė jū, ir tasai su žirklėmis susikeikė, o tas, kuris laukė prie durų su lapų pūtikliu, šveitė pūtiklį žemén ir pasakė, girdė sakiau, po velniau, uždenk ją švarku. Taigi vienas iš tų vaikinų bus Ričis Riachas, nes jiedu su Džeisonu Robertsonu visada slankiojo kartu, o tas su žirklėmis atrodė kažkur matytas, ji atspėjo, ten tikrai jis po ta kepure su skylėm, bet vis dar nė nenutuokia, kas tasai prie durų, jį vadino Kevinu, o gal Gevinu. Ji prisimena, kad Ričio vardas visai ne Ričis, iš tikrujų jis Gordonas Riachas iš namų anapus kanalo. Anuomet jam sekėsi žaisti futbolą. Jis vis dar rėmė Maiklą Kardį prie sienos, vienoje rankoje laikydamas žirkles; kita kilstelėjo kepurę per pusę veido, aukščiau nosies, ir burna traukė iš pakelio cigaretę.

Ei, tu, čia nerūkoma, pasakė Kimberlė.

Ričis Riachas išmetė iš burnos cigaretę, kai prasižiojo jos plūsti. Tada nebegalėjo iškart laikyti Maiklo Kardžio prie sienos ir pakelti numestos cigaretės. Džeisonas Robertsonas žvelgė į Kimberlę. Pro skyles vilnoje ji matė jo akis.

Aš ne Džeisonas Robertsonas, pasakė jis.

Aš pažinojau tave mokykloje, atsakė Kimberlė ir pastebėjo, kaip akimis jis tikrina jos ženklelj su vardu.

Kimberlė Makinlei, tarė jis.

Aš nebuvau tavo bendraklasė, paaiškino ji, tu manės nepriiminsi.

Aš ne Džeisonas Robertsonas, pakartojo jis.

Ateina ap
Kimberle
nas užvertė
iškėlės lapu

Apsaugin
bertsonui.
filmuoja ap

Džeison
atrodė taip

Mes užk
saké jis. Pr

Tai yra,
Pasakyk
lo, atsaké

Kažin k
neprikla
gimei. Ki
jos ranka
perjungti
tvarkingas
ją delnu į
savęs dali
galvos lin
rodo tai, k
gauni gim

tų linijų, k
letenėlę. N
motociklo
kési, taip s
nalino to
O gal jি tai

Ji žino, ka

Ateina apsauga, Džeisai, tarė tas, kurį vadino Kevinu ar Gevinu. Kimberlė Makinlei kilstelėjo antakius. Džeisonas Robertsonas užvertė akis. Kevinas ar Gevinas stovėjo už durų, virš galvos iškėlęs lapą pūtiklį, tarsi ketindamas tvoti tam, kas jėis.

Apsaugininko vardas Rodas, pasakė Kimberlė Džeisonui Robertsonui. Jam beveik šešiasdešimt. Jo žmona negaluoja. O jis filmuoja apsaugos kameros.

Džeisono Robertsono akys giliai po nedailiai iškarpyta vilna atrodė taip, lyg nepriklausytų veidui.

Mes užklijavom mašinos numerius ruda siuntinių juoste, pasakė jis. Priekinius ir galinius. Ta prasme, jos niekaip neatseks.

Tai yra, jei ji niekam neišduos, kas jie tokie.

Pasakyk jam, kad patrauktu žirkles nuo mano darbuotojo kalklo, atsakė Kimberlė. Ji žvelgė tiesiai į tas akis. Ji nemirksėjo.

Kažin koks jausmas turėti ne savo plaštaką, plaštaką, kuri tau nepriklauso. Kažin koks jausmas neturėti plaštakos, su kuria gimei. Kimberlė, dabar važiuodama iš darbo namo, stebi, kaip jos ranka perjungia pavarą. Taip savaime suprantama sava ranka perjungti pavarą. Perjungi ir nė nepastebi, kad perjungi. Jos tvarkingas manikiūras. Dabar tai vadybininkės ranka. Ji apverčia ją delnu į viršų, pažvelgia į ją, paskui vėl į kelią priešais. Šitos savęs dalies neturėtų, jei būtų jis. Ji žino, kur jos širdies linija, galvos linija ir gyvenimo linija. Dešinė yra išsipildymo ranka, ji rodo tai, ką iš tikrujų gyvenime darai, o kairė – galimybių, to, ką gauni gimdamas, ji skaitė knygose. Kažin koks jausmas neturėti tų linijų, kažkur jas palikti, kaip lapė ar triušis palieka spastuose letenėlę. Ne, daug blogiau negu spastuose. Jis bus nulékės nuo motociklo baisiu greičiu ir trenkėsis į žemę, ar į ką jis ten trenkėsi, taip stipriai, kad išsyk vietoje neteko rankos, gal nuo adrenalino to nė nepajutęs, nuvežtas į ligoninę, to net nežinodamas. O gal ji taip baisiai apdegė, kad paskui teko amputuoti. Ji nežino. Ji žino, kad jis važiavo motociklu, iš už kampo išlėkė kažkokia

mašina, jis susimėtė, kad nesitrenktų į mašiną, ir į kažką trenkėti motociklu, ir motociklas užsidegė, o ligoninėje teko operuoti jo veidą. Ji neprisimena, kaip jis anksčiau atrodė. Mokykloje jis buvo šviesiaplaukis berniukas. Paskui metė mokyklą. Paskui sykį buvo sutikus ji užeigoje. Ji nežiūréjo, o kai paréjo namo ir atsigulė, jai tamsoje pasidarė gėda, kad nežiūréjo.

Ji rodo kairį posūkį, nors nei už jos, nei priešais nieko nėra.

Paskui atėjo senasis apsaugininkas Rodas. Jis sustojo vidury salės ir įsispitrijo į vaikinus su skylétomis kepurėmis tarsi būty ką tik nubudęs. Jis atrodė baisiai senas. Jis visada taip atrodė dėl salės spalvų.

Kimberlė užtikrino, kad viskas gerai.

Monitoriuose kažką pamačiau, pasakė jis. Kalbėjo tik su Kimberle. Kam jie tas kepures užsisimaukė? paklausė.

Kimberlė gūžtelėjo pečiais. Ką aš žinau, atsakė ji.

Tokia mada, paaiškino Džeisonas Robertsonas.

Jie mėgina man parduoti savo senus sodo frankius, taré ji. Jau kaip tik išeina. Maiklas tuo atneš jų užsakymą. Maiklai?

Maiklas privėmė ant grindų, pasakė Dalasas.

Dalasai, paimk šepetį ir išvalyk, pasakė Kimberlė. Ji atsistojo prie kitos kasos ir įvedė savo numerį. Kasa įsijungė. Taigi, vaikinai, ko pageidausite? Paklausė ji, ir visi trys atsigrėžė ir užvertė galvas į meniu lentas virš jos, taip ir nenusiémę kepurių.

Kimberlė, kuri puikiai moka manevruoti atbula, dailiai įvažiuoja į mažą tarpelį ir išjungia variklį. Ji atsilošia sėdynėje. Pažvelgia į namą, kuriame gyvena. Viduje miega jos seserys, viena galiniame kambaryste, kita priekiniame. Tas užuolaidas nepakenktų išskalbtis; reiks šjvakar nepamiršti prieš grįžtant į darbą. Ji atremia galvą į vairą.

Prisėskit, pasakė ji jiems, priėmusi užsakymą. Tuojau atnešiu.

Ričis Riachas pagaliau nusiémę kepurę nuo veido, tada ir kitas, po jomis veidai buvo įraudė ir suplukę; raukšlelėse aplink

ano nosj b
keista vél n
prisiminé. L
prie prekyb
Robertsona
nigų, kad ga
mylis, nuo t
iš „Lochard
darbo, anks
mokétų už
sios ir todė
i jib, jo ausy
nelabai. Jis
pūtiklį už p
lį, nors pen
kad operac
privačiai. K
nieko neno
nusijuokė.
jos Džeisor

Jis papas
panija stato
užzeitum. P
įtaisytas se
žinotų, kur

Pati Kim
nesj nebem
užsiveda til
pabūti saul
nereikėtų ž
trupinius. J
nori šj rugs

ano nosių buvo prikibę pūkelių. Jo ji tikrai nepažinojo. Buvo keista vėl matyti šitokį daug vyresnį Ričį Riachą. Jis išvydusi, prisiminė. Džeisonas Robertsonas liko su kepure. Jis pasilioko prie prekystalio padėti nunešti maistą. Ričis vargšas; Džeisonas Robertsonas jai papasakojo, kad Ričis prasiskolinės ir norėjo pinigų, kad galėtų nuvežti žmoną atostogą, nes ji netiki, kad jis ją myliš, nuo tada, kai sužinojo, kad jis turėjo romaną su barmene iš „Lochardil“ viešbučio. Tasai vardu Kevinas ar Gevinas neturi darbo, anksčiau dirbo prie grėzinio; jam reikia pinigų, kad susimokėtų už ausų operaciją, jam atrodo, kad jos per daug atlėpusios ir todėl jam iki šiol taip nesiseka, nors Kimberlė žvilgtelėjo į jį, jo ausys jai atrodė visai nieko, gal trupučiuką atlėpusios, nelabai. Jis, rodės, labai apsidžiaugė, kai Rodas nupirko jo lapų pūtiklį už penkiolika svarų prieš grįždamas į apsaugos kambarę, nors penkiolika svarų ne kažin ką tepagelbės, Džeisonas sakė, kad operacija kainuos pasakiškai brangiai, jei norės ją darytis privačiai. Kimberlė paklausė, ko nori Džeisonas Robertsonas. Aš nieko nenoriu, atsakė jis, man šlykštus šitas maistas. Kimberlė nusijuokė. Ar apsaugos kameros filmuoja visą parą? paklausė jos Džeisonas Robertsonas.

Jis papasakojo, kad jie gavo brėžinius, pagal kuriuos kompanija stato sumuštinines, jos visos vienodos, kad ir kur šalyje užėitum. Prie prekystalio jis paprašė jos pasakyti, kur pastate įtaisytas seifas, kad, kai susiruoš plėsti kitą sumuštininę, iškart žinotų, kur eiti. Sandėliuke, atsakė ji ir parodė akimis.

Pati Kimberlė Makinlei nori naujos mašinos. Ji nori kas mėnesį nebemokėti tiek pinigų už šitą niekam tikusią mašiną, kuri užsiveda tik tada, kai nelyja, ir kas iš to? Ji nori atostogų. Ji nori pabūti saulėje. Ji nori nors sykį miegoti, kai tamsu. Ji nori, kad nereikėtų žinoti apie oro kondicionieriuje skriejančius maisto trupinius. Ji nori susigrąžinti pastaruosius ketverius metus. Ji nori šį rugsėjį važiuoti į koledžą ir studijuoti žiniasklaidą, kad

ir kas tai iš tikrujų būtų. Ji nori vėl būti dvylirkos metų ir kad apie nieką nereikėtų galvoti, būti dvylirkos metų ir eiti į sumuštinię, ko nors užsisakyti ir pavalgyti prie stalo, dar nori, kad, kai po valandžiukės išlips iš mašinos ir pareis namo, kas nori būtų atsikėlęs ir paklojės lovą, į kurią ji tuoju guls, tą, kuri bus lygiai tokia, kokią ji paliko, kai atsikėlė vakar popiet. Ji nori to paties, kaip ir visi, o dar priedo nori, kad visi žinotų ir jai nereikėtų žemintis ir sakyti, jog per jos pamainą griežtai draudžiamas spjaudytis ir teršti, kaip ir per kitų pamainas, kad su Kimberle Makinlei nejuokaujama, įsidėmėkit.

Ji paėmė pinigus už suvalgytą maistą iš Rodo penkiolikos svarų ir atidavė jiems gražą, tada jie išėjo. Tada išsiuntė Maiklę Kardį namo taksi.

Tu nuostabi, pasakė Dalasas. Na, tu atėjai staugdama, lygiu niekur, kaip liūtė, pasakė jis. Tu rėkei, patraukit tuos purvinus ašmenis nuo mano maisto, neštis sodo įrankius į šį restoraną draudžiamą, o jei subraižysit mano dažus, ir dar galit užkrėsti Maiklą Kardį stablige, o jei sužeisit mano darbuotojus. Vaje, tai bent vaizdelis.

Ir sakau jums, Kimberlė Makinlei praėjusią naktį darbe staugė kaip liūtė narve, toje sumuštiniinėje „Tesco Village“: klausyk, ji staugė. Jei bent piršteliu paliesit, jei bent nusičiaudėsit, netgi jei užkrėsit vieną vienintelį mano darbuotoją viena vienintelė bacila, klausyk, tu, šiukšle, man nesvarbu, kas tu toks - užkursiu tau tikrą pragarą.

Ji išima raktelį iš spynos, atidaro dureles, ir į nugara įau tvoskia saulės kaitra. Tojo Dalaso ji nelabai pažsta; jis paprastai dirba Peitono pamainoje. Jis jai patinka. Geras darbuotojas. Ji paprašys padalinio viršininko pasiimti ji į savo pamainą, ir jei teisingai paprašys, galbūt jai leis.

Visą kelią takeliu iki namų ji laiko vieną ranką už nugaros kita svaido mašinos raktelius į orą ir krentančius lengvai pagauva.

Dienelė pas
ilgiausią sa
kiutoti čia, a
lentynos vis
Šiandien
apačioje, ni
kią dieną g
šiandien tik
nemylėtu,
nefilmuotų
gyvena, jei
klydė, ar k
Jie filmuoja
išnirs, ir jie
turėklus ir f
bet kokias n
keliu. Film
sumaištį tie
das, filmuo
šiknių, kur
nufilmuoti
lyja ir jie v
lietpalčius
lietu už lan

Tačiau ši
(su dviem i
čios galvos,
ką ant deni
nuo saulės,
aklai kerēp
spoksodam
graži diena

Dienelė pasakiškai graži, o kruizo tarnautoja Džema ištisai ilgiausią saulėčiausią metų dieną kiaurą valandą pasmerkta kiūtoti čia, apačioje, ir saugoti keturiąs dėžutes traškučių ir pusę lentynos viskio buteliukų nuo tų dviejų šiknių.

Šiandien taip karšta, kad grindys jai po kojų sausos. Čia, apačioje, niekad nebūna sausa. Niekad nebūna taip karšta. Tokią dieną galima gauti saulės smūgį, o ji jos nemato. Vaizdai šiandien tikrai bus nuostabūs. Ji turėtų juos mylėti. Ir myli. Jei nemylėtų, nebūtų škotė. Jie juos filmuos. Nebūtų šikniai, jei nefilmuotų. Jie fotografuosis priešais juos. Galbūt nežinotų, kad gyvena, jei nesifotografuotų, gal kitaip jaustusi negyvi ar pasiklydė, ar kokie nors nuogi, jei pro objektyvą nežiūrėtų aplink. Jie filmuoja vandenį priešais, tikėdamiesi, kad kas nors iš jo išnirs, ir jie bus tie laimingieji, ją nufilmavę. Jie persisveria per turėklus ir filmuoja laivo skrodžiamą vandens paviršių. Filmuoja bet kokias nesąmones. Filmuoja mašinas, važiuojančias paežerės keliu. Filmuoja medžius paežerėje. Jie džiūgauja, filmuodami sumaištį ties šliuza. Jie visada filmuoja pilį, tai kultūros paveldas, filmuoja kitų bendrovių laivus, plaukiančius pro šalį, pilnus šiknių, kurie irgi juos filmuoja. Visada bent vienas šiknius nori nufilmuoti ir ją, daug daugiau negu vienas tomis dienomis, kai lyja ir jie visi susigrūda apačioje, sustirę nuo šalčio, užsitraukę lietpalčius ir bloguojantys nuo laivo supimo, sėdi ir filmuoja lietu už langą ir ją, kaip dabar, stovinčią už baro.

Tačiau šiandien beveik visi šimtas trisdešimt devyni keleiviai (su dviem išimtimi: moterimi, vokiškai dejuojančia dėl skaudančios galvos, ir užsienietė mergina, skaitančia knygą) praleido laiką ant denio, išskyrus tada, kai susirikiavo šičia į eilę. Apspangę nuo saulės, jie nusileido į tamsą, įsitvėrė sienų, kad nesukluptų, aklai keréplindami tarp prie grindų priveržtų suolų, prisimerkę spoksodami į baro meniu ir pinigus saujose, kalbėdami, kad graži diena, o ji tikrai pasakiška, išplaukus ji trainiojosi ant

denio, kol tik galėjo, kol Endis, labas rytas, pominis ir žmona, ir Endis, jūsų ir „Zaviejo princas“ ūkiperis, sveiki turininkai, bentas, į kelionę Kaledonijos kanalu ir po Neso ezerą, vieną didžiausiu pasaulyje vandens kelių, žymiaus pasaulyje grožybių ir garsiesių. Nesės namius, aha, kurgi ne, ūkiperis, o nė plaukti nemoka. Ypvelniais, ir vienas Dievas žino, kas būtų, jei matikai, nesimai, nusiuntė ją žemyn atidaryti baro, bet ji spėjo pabėgti užtikintą ir dar užsidirbtį dvidešimt svarų arbatpinigį. Prizeliai mokslams, pasakė moteris. Ji buvo sena; ji žveigė į kalvas, pradėjusi, kad iš čia kadaise kilo jos giminė, nuostabu, savo tarme valgė, ir atrodė sutrikusia ir nusiminusi, ir labai tvirtai išpraudė priešingai į sau. Jos vyras iškėlė „Sony“. Jis irgi buvo senas. Drėgiam svarų už vieną kitą minutę mandagumo dviem kanadiščių senukams. Jai nereikėjo jų pinigų. Bet jie norėjo, todėl jis jas ir paėmė, visada suteikia šikniams tai, ko jie nori. Toks darbas. Kaip kad pėstieji turi teisę vaikščioti, kur panorėję pagal Leilių kodeksą. O ji vis tiek dings iš čia po trijų mėnesių. Tikiu, dvylirkos savaičių. Dings netgi greičiau; lygiai už dešimties už puse savaitės. Ne taip jau ir ilgai. Nesunku būti mandagiai, jei atostogauja. Jiems nesvarbu, kad dauguma nuotraukų padėtu ar kad pati žinomiausia, kur kaklas ir galva nyra iš vandens, ypač laikraščio apgaulė, ištisus dešimtmečius kvailinus žmones.

Zinoma, kad yra. Aišku, kad taip. Juk kitaip nebūčiau škoti.

Ne ne, per laiką ją matė šimtai vienos žmonių. Ir šimtai žmonių istorijoje, netgi šventieji, ar šventieji meluotų?

Na, ji nedrąsi, bet atidžiai dairykitės, ir ką gali žinoti.

Na, aš dar ne, bet gal šiandien, ką?

Teip, čia labai paslaptinė vieta, niekada nežinai, kaip sekės

Teip, aišku galima, pirmyn. Ijungta? Jau? Sveiki atvykėj! Kai kur trj „Žavuijų princas“, svarbiausią „Highland Cruises“ kruizinių laivų. Čia Neso ežeras, pabaisos namai, šiandien ketvirtadienis, birželio dvidešimt pirmoji. Ar gerai? Džema. Makinlei. Makinlei. Ties

sakant, taip, gina
sia, pirmoji klanc
aišku, man regis
Žinai! Ne, tik pe
not, toks dalykas
yra žmonių, ku
ezero dugnas, di
jis labai gilus, ši
ir niekur pasauly
Nematodai. Hm
cha, tikriausiai!
Džema. Dė žė
nekvailiokit, mu
malonūs. Darsys
Viso geriausio.

Aišku, kad yra
nės, mokslinink
nieko. Aha, ap
lengvų užkand

Na, aš pati d
Aišku, tikiu.
yra, ir niekada
dieną, ką?

Nuostabu. Ji
čia prie kasos,
įskaičiuotas į ju
kvailų šiknių d
nenori važiuoti
kad néra gérin
stovėti čia ir kli

Vokietė užsi
ma žino, kad ji

sakant, taip; giminingas Bukenanams, o jie, rodos, buvo seniausia, pirmoji klaninė bendruomenė visoje Škotijos istorijoje. Aha, aišku, man regis, geltonai raudonas, su trupučiu mėlyno ir žalio. Žinau! Ne, tik per atostogas uždarbiauju. I koledžą. Cha cha, žinot, toks dalykas tikrai yra, aš pati jo nestudijuosiu, kitaip sakant, yra žmonių, kurie visą laiką tyrinėja ezerą, ir žinot, pasirodo, ezero dugnas, dirva ten, žinot, pačioj apačioj, giliausiose vietose, jis labai gilus, šitas ežeras, ir dirvoje iš jo labai daug nematodų, ir niekur pasaulyje jų tiek nerasta, nė per visą nematodų istoriją. Nematodai. Hm, nežinau. En e em a tė o dė a i? Man rodos. Cha cha, tikriausiai! Taip, greičiausiai taip ir bus! Viso geriausio! Hm, Džema. Dė žė e em a. Kaip Ema, tik pradžioje Dž. Ne, ką jūs, nekvailiokit, man nereikia... Ak. Tikrai? Ką gi, dėkui, jūs baisiai malonūs. Darsyk ačiū. Och, ne. Gerų atostogų. Iki pasimatymo. Viso geriausio.

Aišku, kad yra. Nė neabejokit. Čia labai paslaptina vieta. Žmonės, mokslininkai netgi kažką ižiūrėjo ultragarsu ir neatpažsta, nieko. Aha, apačioje, žemutiniame denyje, karštų užkandžių, lengvų užkandelių ir dar turim barą, prekiaujantį alkoholiu.

Na, aš pati dar ne. Bet gal šiandien, ką?

Aišku, tikiu. Aišku, yra. Na, aš pati dar ne, bet žinau, kad ji yra, ir niekada nežinai, galbūt kaip tik šiandien, juk tokia graži diena, ką?

Nuostabu. Ji gaus tupėti laive dar keturias valandas, išsprausta čia prie kasos, kol jie visi grįš į laivą, nemokamas jėjimas į pilį iškaičiuotas į jų kruizo kainą, o „Highland Cruises“ ima iš tų kvailų šiknių dar penkiolika svarų už bilietą atgal į laivą, jei jie nenori važiuoti autobusu, ir visą kelią namo pilsis vieni skundai, kad nėra gėrimų, kad pietų metas, o liko tik traškučių, o ji gaus stovėti čia ir klausytis tų skundų iki pat kanalo tilto.

Vokietė užsimerkusi guli aukštelninka ant suoliuko. Džema žino, kad ji vokietė, nes kalbėjo vokiškai, kai susiėmusi už

galvos nusileido laiptais, o jos lankstinukas apie Nesą ant grindų, Džemai paskui teks ji pakelti su viskuo kitkuo, kas metama ant grindų, irgi vokiškas. Mergina, prie durų skaitanti knygą, kažkas kitas, Džema nežino, kas, jos drabužiai atrodo brangūs, ji daili, beveik žavi, tamsios žemyninės išvaizdos, iš kur nors kitur, kur visada šilta, jos nė truputėlio nedomina ežeras, medžiai, pilis, pabaisa ar dar kas, ji sėdi šičia pati sau viena ir skaito knygą nuo pat tada, kai laivas išplaukė. Atrodo, kad skaito nuo galo. Iš pažiūros panašaus amžiaus kaip Džema. Kam plaukti į kruizą po Neso ežerą, kam pirkti į jį bilietą, jei nenori žiūrėti į tai, ko pasižiūrėti kruizas rengiamas? Tai mergiotei nė trupučio neįdomu, kad ji savo noru renkasi skaityti knygą patamsyje saulėčiausią dieną, kokia tik yra pasitaikiusi per visą Kalnų istoriją, o kiti žmonės priversti tupėti čia keturių valandas ir pražiopsoti nuostabią saulėkaitą, o kokakola šjryt beveik visai baigësi vos priplaukus Dochgarochą, ir mineralinio vandens nebëra, o šikniai baisiai mègsta pirkti vandenį, o dar karštū užkandžiai baigësi, ir jos nuotaika labai prasta.

Bet po dešimties su puse savaitės ji mokysis, *ką ir kaip atvaizdai reiškia šiuolaikinėje kultūroje*, kaip rašoma lankstinuke. Ji gyvens dideliame mieste, kur iki šiol buvo tik dusyk. Niekas jos nepažinos. Niekam nerūpës, ką ji veikia. Ji bus toli toli nuo šios nuostabios (nebūtų škotė, jeigu ne) vietas, kuria taip didžiuojasi, toli toli nuo šio laivo, nuobodžių nuostabių medžių, begalinių eilių svetimšalių, débsančių į nuobodų nuostabų vandenį. Niekas jai nepaaiškins, kada galima šildytis saulėje, o kada ne, niekas nedvēsuos į sprandą kaskart, kai eina į prekių spintą kontoroje, grūsdamas iš paskos ir tykodamas, ką galima nugvelbtii, kai negauna, stebédamas ją, tarsi tikrintų, ar ji neima ko nors, kas jai nepriklauso, primindamas, kam priklauso laivas ir kas moka jai algą, o tokią pasakišką dienelę kaip šiandien ji po paskaitų galës eiti namo, ir, kad ir kaip klotusi dienos naujoje vietoje,

niekas nelips
ir dėl nieko j
kykloje, susa
žingsniavo iš
ne bet kam, o
motorinės va
nebuvo. Ji ne
Po dešimties
tibaldų dyli
bus kažkur
atvaizdai ir k

Kažin kaip
rine valtimi
beveik gražu
jau žinotum
ir žinoti, kad
tā reikštū, o
su kuriais m
atostogų dra
muoja į juo
valties priek
štai po akim
orą, kol apsi
kepus motin
ni, kai prikla
stovinčius g
stovinčius te
vis tiek, nes
pasmerkta v
sekundę aps
rankomis ir
laikrodis ant

niekas nelips jai ant galvos, niekuo daugiau nereikės rūpintis ir dėl nieko jaudintis. Kaimynė, kurios dukterėčia dėsto mokykloje, sustabdė ją gatvėje ir papasakojo, kai ji vakar ramiai žingsniavo iš darbo namo, kad Džezmina mokykloje pasakoja, ir ne bet kam, o klasės auklėtojai, kad jų tėvai nuskendo, pasirodo, motorinės valties avarijoje. Kai vakar grįžo namo, Džezminos nebuvo. Ji negrįžo nė po vidurnakčio, o šyryt Kimberlė miegojo. Po dešimties su puse savaitės Kimberlei teks jaudintis dėl naktibaldų dylikamečių ir kur po galais jos valkiojas, nes ji pati bus kažkur kitur, visai kitur, toli nuo čia, mokysis, ką reiškia atvaizdai ir kodėl jie svarbūs.

Kažin kaip būtų, jei jie vis dėlto tikrai būtų apsivertę su motorine valtimi ir nuskriejė per vandenį, ir panirę į jo tamsą. Būtų beveik gražu. Džezmina, tiesą sakant, nekvailai sugalvojo. Bent jau žinotum, kur jie. Bent jau galėtum žiūrėti į vandens paviršių ir žinoti, kad šiicia jie nuskendo. Bent jau jie būtų mirę, ir tai šią reikštę, o ne šiaip sau gyventų kažkur kitur su kitaž žmonėm, su kuriais mylisi. Ji įsivaizduoja juos pasipuošusius, lengvais atostogų drabužiais, jie turi kamerą kaip visi kiti šikniai ir filmuoja į juos skriekančią ateitį iš už, regis, saugaus motorinės valties priekinio stiklo, o valties nosis kyla, skrosdama ežerą, ir štai po akimirksnio per staigiai užsuka, ir priekis kyla ir kyla į orą, kol apsiverčia kaip omletas ar blynas, kuri ji prisimena syki kepus motiną, kai jos grįžo iš mokyklos tą pavasario antradienį, kai priklauso valgyti blynus. Ji įsivaizduoja juodu nejaukiai stovinčius greta, kaip senose vestuvinėse nuotraukose, tiesiog stovinčius toje pačioje vietoje, jų drabužiai dabar pasenę, bet vis tiek, nesvarbu, ir netgi greitai skriekanti variklio drebinama pasmerkta vieta, tuoj sprogsianti benzинu, vieta, kuri bet kurią sekundę apsivers, irgi tinkta. Tada jie abu lekia į orą, mosuodami rankomis ir kojomis, pro šali lèkdamas blyksteli jo sidabruotas laikrodis ant plaukuoto riešo, ji staiga susijaudina, kas atsitiks

žukuosenai, kai įkris į vandenį, tada, jei kas nors nuspausčia mygtuką, juos galėtų sustingdyti tarsi vaizdo grotuvo kadra, sulaikti ore akimirksnį prieš išnykstant, o ji su seserimis stebėtų, kaip tai nenutinka, televizoriuje, susėdusios prie stalo ir kapodamos blynus su cukrum ir citrina, citrina buvo egzotika, jos retai kada būdavo namuose. Džezmina tada buvo visai kūdikelis, o ji tokia mažutė, kad pusė citrinos, atsimena ji, jos rankoje atrodė milžiniška.

Galvoje ji išgirsta balsą, kažką kalbantį apie vandenį.

Ji mirkteli. Atsiprašau, užsigalvojau, sako ji.

Mergina, kuri skaitė knygą, stovi prie baro priešais ją.

Buvau kitoje planetoje, sako Džema. Kuo galiu padėti?

Vandens, sako mergina. Tai ponai. Man rodos, jai reikia atsigerti.

Deja, sako kruizo tarnautoja Džema. Vandenį išpirko, Galiau paruošti karštą gėrimą, jei išsirinktumėte ką nors iš gėrimų sąrašo.

Mergina susiraukia, nusišypso, papurto galvą,

Nenoriu pirkti vandens, sako ji, man tik reikia, kad duotumėt atsigerti ana tai ponai, nes jis prastai jaučiasi.

Deja, sako kruizo tarnautoja Džema. Neturiu teisės dalyti vandenį. Turite pirkti buteliuką, ir labai atsiprašau, bet jū nebeleiko. Gal malonėtumėt išsirinkti iš sąrašo ką nors kita.

Ji mosteli į gėrimų sąrašą, įremintą ant sienos prie baro.

Neturite teisės dalyti vandenį? nustemba mergina. Ji pažvelgia kruizo tarnautojai Džemai į akis.

Laivas po jomis trupučiuką linguoja.

Tikrai taip, atsako Džema.

Ar matot ana tą poną ant kėdės? sako mergina. Jai labai trūksta skysčių. Jai būtinai reikia atsigerti. Negi neturit pačio vandens iš čiaupo? Juk tikrai turit. Iš ko gi ruošiat kavę ir arbata?

Merginos tame vi
Bet ji neatrodo škot
kalba, kurios raidžiai
būtų, savo susisukus
kaip tąsyk, kai sykį p
bažnyčią Pilies gatvė
iš vietų ir šukavo ka

Dabar mergina ka
ma puskvaistė. Šikne

Aš labai atsipraša
šliaip sau gerti, jis sl

Kodel jo negalim
Ir išvis – baras u

Mergina žiūri į L
ką? sako ji.

Barą privaloma
Džema. Tokia tvar

Mergina prunkš
Dėl alkoholio pr
Jūs ką tik sakėt,
mergina. Tai tada
dabar uždaryta?

Labai atsiprašau
Mergina palinks

Iš taip arti jos oda t
žingtelėja atatupsta

Klausyk, sako n
dratacija?

Kol ji kalba apie
spokso jai į akis, la
vis kartoja tą patį
sau galvoja, tie šik

Merginos tarmė visai ne užsienietiška, tiesą sakant, škotiška. Bet ji neatrodo škotė, o knyga jos rankoje ant baro parašyta kalba, kurios raidžių Džema nepažsta; ta kalba, kad ir kokia būtų, savo susisukusiomis raitytomis raidėmis kelia jai kvaitulį, kaip tasyk, kai sylk prieš daugelį metų su drauge nuėjo į baptistų bažnyčią Pilies gatvėje, o tikintieji nei iš šlo, nei iš to vis šokčiojo iš vietų ir šukavo kažką apie Dievą tarsi pamisėliai.

Dabar mergina kalba létai ir aiškiai, nes nusprendé, kad Džema puskvaišė. Šiknė.

Aš labai atsiprašau, ponia, sako Džema. To vandens negalima šlaip sau gerti, jis skirtas tik karštiems gérimams.

Kodėl jo negalima šlaip sau gerti? klausia mergina.

Ir išvis – baras uždarytas, sako Džema.

Mergina žiuri į Džemą, tarsi būtų prastai nugirdusi. Baras – ką? sako ji.

Barą privaloma valandai uždaryti, kai laivas tuščias, atsako Džema. Tokia tvarka.

Mergina prunkšteli.

Dėl alkoholio prekybos įstatymų, paaiškina Džema.

Jūs ką tik sakėt, kad galiu nusipirkti gérimą iš sąrašo, sako mergina. Tai tada buvo atidaryta, prieš dešimt sekundžių, o dabar uždaryta?

Labai atsiprašau, sako Džema.

Mergina palinksta pirmyn, vis dar žiurėdama jai tiesiai į akis. Iš taip arti jos oda tikrai tamasi, nors tarmė aiškiai Glazgo. Džema žingtelėja atatupsta.

Klausyk, sako mergina. Ar tu išvis supranti, kas yra dehidratacija?

Kol ji kalba apie kraują, svaigulį, traukulį ir ligonines, Džema spokso jai į akis, laiko nutaisiusi mandagią išraišką ir mintyse vis kartoja tą patį žodį. Šiknė šiknė šiknė šiknė šiknė. Ką jie sau galvoja, tie šikniai, ateina sau čia ir įsivaizduoja, kad vien

musipirkę bilietą gali visiems nurodinėti? Ateina čia ir né nenori pasižiūrėti, kokie gražūs vaizdai. Né nesidomi. Tlk skaito knygą kažkokia nesveika kalba. Isivaizduoja, kad pasaulis jiems skolin-gas. Džema beveik nusiviepia, susitvardo, mandagiai linkčioja, tarsi klausytusi. Kai mergina baigia kalbėti, ji nusišypso jai pačia draugiškiausia šypsena, ištiesia ranką aukštyn, nuleidžia metalinę žaliuzę, kuri uždengia barą nuo patalpos ir užrakinia-ją spyna.

Kitapus žaliuzės girdi merginos nuostabą. Ji krúpteli, kai sutarška žaliuzė, kelissyk trinktelėta merginos. Staiga ją apima džiugus jaudulys; tarsi joje būtų atsiradęs kitas žmogus, kuris spiriasi į jos odą ir stengiasi ištrūkti lauk. Ji apkabina save rankomis. Jos širdis daužosi kaip pašélusi. Tegu toji užsienietė skundžiasi, jei nori. Po dešimties savaičių ji dings iš čia.

Grindys nusėtos sudraskytu kartonu ir išmėtytu plastiku po ryto sumaišties. Gale į šiuksliadėžę niekas nebetelpa. Kas praminiė juos šikniais? Ji nežino; taip juos vadina visi laive ir laivų kontoroje. Kasryt eilė jų, norinčių pakliūti į laivą, nusidriekia iki pat pagrindinio kelio. Jie dėvi ryškius drabužius ir saulės akinius, su savimi nešiojasi visokius nereikalingus daiktus. Jie taip nekantrauja, it šunys, laukiantys pasivaikščiojimo laiko.

Nuleidus žaliuzę viduje tamsoka. Vienintelis langelis mažu-kas ir dar užstotas šaldytuvo; pro likusį dienos šviesos tarpelį ji mato kylančią ir besileidžiančią pilj. Vietos pakrutėti mažai, nebeliko ko gerti, tik vanduo kavai ir arbatai, o jo gerti negalima, jo reikės visą kelią atgal.

Toji vokietė gali mirti.

Ji spėlioja, ką veikia mergina. Jei ten būtų ji, ir reikalas tikrai rimtas, ji apeitų laivą, surinktų likučius iš kitų stiklinių, skardinių ir buteliukų ir duotų jai atsigerti. Ji svarsto, ar ir mergina dabar taip daro. Ji prikiša galvą prie žaliuzės, bet nieko negirdi. Ją pribloškė, kokia lygi tos merginos oda. Kai ji per barą prikišo

veidą prie Džemos, jos buvo...

Ji prisėda ant bāžis taip giliai į ją jog priešais save į žaliu save atsiknojusią, atnetyčia iš tikrujų kanadietės senutės žemę. Pirštais čiuopinors Kanadoje ateiti neregētiems ir nere apie vietą, iš kurios apie vietas, apie kurių klajoja jos atvaizdai, jūrų, o ji né nežino.

Gal reikėtų pakelėti karštų gérimus, pardavė be galos daugiausiai. Niekas nenustebs. Jie rodytų, jog pardavė ir arbatos pakelių, išgelbėjo jos gyvybę, keista kalba, jai šypma studijuos. Gal, eis namo, mergina prie kruizo tarnautojų Džemų, irgi nedraisi. Pakeli pasivytis; juodvi eis į Džema pakeliui jai teatrą. Teatras. Pilj. Tuo pilim, jei turės kai pasiseks, jei upė nus

veidą prie Džemos, Džema pamatė jos odą ir kokios jos akys, jos buvo...

Ji prisėda ant baro kėdės. Tos akys buvo gražios. Jų grožis taip giliai į ją įsirėžė, o ji net nepajuto, kad spokso tiesiai priešais save į žaliuzę, nes, jei žvilgtelės žemyn, gali pamatyti save atsiknojusią, atverta oda; ji nedrįsta žvilgtelėti žemyn, jei netyčia iš tikrujų kraujuoja. Ji prisimena skaudulingą išraišką kanadietės senutės veide, kai stovėjo denyje ir žvelgė į vasarišką žemę. Pirštais čiuopia dvidešimties svarų banknotą kišenėje. Kur nors Kanadoje ateityje ji šypsosis iš ekrano, pasakos niekada neregētiems ir neregėsimiems žmonėms apie pledus ir kalnus, apie vietą, iš kurios kilusi. Jos balsas iš televizoriaus sklis į orą, apie vietas, apie kurias nieko nežino. Dabar jau visame pasaulyje klajoja jos atvaizdai; jos šypsantys atvaizdai nukeliaavo per šitiek jūrų, o ji nė nežino.

Gal reikėtų pakelti žaliuzę ir nueiti padėti merginai. Reikėtų duoti karštų gėrimų vandens. Niekas nesužinos; ji pasakys, kad pardavė be galio daug kavos ir arbatos. Šitokia karšta diena. Niekas nenustebs. Ji pridės pinigų iš savo užmokesčio, kad atrodytų, jog pardavė daugiau. Paslėps kuprinėje sau į maišiukų ir arbatos pakelių. Vokietė mirkčios, linkčios ir sakys, kad ji išgelbėjo jos gyvybę. Mergina akimis, mokančiomis skaityti keista kalba, jai šypsosis. Galbūt ji iš to miesto, kur iame Džema studijuos. Gal, kai laivas šiandien prisišvartuos ir Džema eis namo, mergina pasikiš knygą po pažastim ir iš tolo nuseks kruizo tarnautoją Džemą namo, nedrąsi, žinodama, kad Džema irgi nedrąsi. Pakeliui namo Džema sulėtins žingsnį ir leis jai pasivytį; juodvi eis pro kapines iki kanalo galos ir į miestelį, o Džema pakeliui jai viską rodys. Meno galeriją. Muziejų. Katedrą. Teatrą. Pilj. Triušius, kramsonojančius žolytę ant kalvos po pilim, jei turės kantrybės juos apžiūrėti. Ruonius upėje, jei pasiseks, jei upė nusekusi. Vietas, kur Džema mokėsi. Laivų

kontorą. Džema turi raktą; visi kiti bus išėję namo. Ten daugiau nieko nebus, bus tuščia, o šviesa tada jau vakarės. Ji papurtė plaukus. Giliai atsikvepia.

Kai mègina pakelti žaliuzę, pamato, kad ji užrakinta. Tada niekur neranda mažučio spynos raktelio. Apieško visur. Po vieną pasitikrina visas kišenes, paskui dar kartą. Apžiūri visur ant grindų. Ištuština šiuksliadéžę ir ją patikrina. Ištuština maišuką dèžes. Paieško už viskio buteliukų.

Trúkteli spyną, bet ši, nors nedidelė, nepasiduoda. Apsuka ją, kad matytų raktą skylutę. Pakrapšto nagu, paskui paleidžia. Negsimena, ar Endis turi jos rakčiuką, ar ne. Vél atsiséda ant kedes.

Nieko negali padaryti. Kambarèlis, kuriamoji sèdi, siùbuoja, nes ant vandens paviršiaus siùbuoja laivas, trúkciodamas virves, laikančias ją prišvartuotą, o plaukti dar tikrai ne laikas, užt dar ilgai ilgai jos niekas nerad, o karšta, beveik trûksta oro, o dabar ji dar ir pati ištroško, o šièia nèra visiškai nieko, ko ji bùtų galima atsigerti.

Ji girta ir taaaip laaaabai gerai. Medžių viršunés kaaažkaip siùbuoja. Girtumas smagus. Geriau negu gerai, niekaip kitaip nè nereikia, girta kaip višta ar y ilgoji? Kaip v y šta g yrta ir netgi šitokia, ta prasme visa besmegené, ji vis dar pavaro neccccces dar gali. Visai tiesiai kaip koks šaulys, kaip labai taiklus šaulys, tikrai. Ji pataiké ji ta prasme turbüt baisiai taikli kad šitaip nustalasi vis tiek pataiké. Ji girdéjo kaip pataiké į akmenį ŠVIESIAM ATMINIMUI ROBERTO KAMERONO GIMUSIO 1907 M. GRUODŽIO 4 D. MIRUSIO 1978 M. KOVO 18 D. VIEŠPATS DUODA VIEŠPATS IR ATIMA butelis kažkaip nesudužo, hm. Atšoko, aha, tikriausiai trenkësi storo stiklo puse o ne plono. Užtat galés darsyk mesti jei atsistos ir nueis jo pasiimti, galés darsyk mesti jei atsistos ir. Ji subiro į šipilius, ne jis. Cha cha cha. Ji plonoji. Ji kaip ten besmegené va kas, bes,

Nesudužo atsimink nepamiršk taip geriau. Ji jau visą ji išgérė iki pat dugno nes kiti du buteliai sudužę ant pievos. Žavioji Inverneso mergi šik ne, eilėraštis mokykloje, Kulodeno skerdynės, ir jakobinai o paskui mergelė ir tragedija, kai išskerdė visus jakobinus o mergelei dėl to baisiausiai liūdna. Žavioji Inverneso šik ne žalioji šikna chi chi chi oho cho chi chi chí. Žalioji cho cho cho. Kiti du mesti sudužo į akmenį. Vieną akimirksnį buvo nesudužę buvo buteliai, o dabar. Še tau, va kas per sekundę gali nutikti, a? Tik ne visada, ne visada taip nutinka nes va šitas tai nesudužo kai ji metė, ta prasme, va tai pavarėčė. Tai va jis, va tas butelis, reikėtų pasilikti, nes jei jis ateis su sulūžusiais šautuvais, dėl viso pikto, galbūt leis jai pašaudyti jeigu, nes ji taikli, ji taikli, tikrai. Jis pavarėčė, tiesiog pavarėčė, nes niekad. Visi kiti dūžta į šukes. Butelių etikečių popierius laikooo juos krūvoj BACARDI BREEZE. Gal geriau surinkti stiklus nes gal kas nors vedžios šunį ir jo letenėlės, kaip būtų gaila. Daug kas šicia vedžioja šunis, bet ji niekad nematė šunšūdžių, žmonės pagarbingi ta prasme tikriausiai dėl mirusiųjų. Ji norėtų šuns. Ji neleistų jo ant žolės iš pagarbos aniemis po veléna, aniemis seniai mirusiemis, jiems juk nepatiktų kad per juos tapnotų šuns letenėlės arba kad žmonių kojos laipiotų per kūnus ir galvas visą dieną ir cha! kartais ir naktį. Ketė Maklenan iš mokyklos dulkinosi su tuo Vonu Makdonaldu iš trečios klasės prie senųjų kapų ir grįžo takučiu pusę vienuolikos, taisydamasiii drabužius ir pamatė ją čia grįzdama, buvo dėmėta nuo žolės, sakė jam kad paliko ten mobiliuką, ji sako ar jis nueis o jis sako na jau ne, pati eik, o ji sako na jau ne aš ten tikraai negrišiu ta prasme jau beveik sutemo, jie taip vis sakė na jau ne, tada ji pamatė ją ir žiū čia toji Džezmina Makinlei, tai ji riktelėjo Ketė Maklenan aš galiu nueitiii, koks tavo numeris aš tau paskambinčiau tada išgirstume ir surastume, bet Ketė Maklenan nekreipė į ją dėmesio, ta prasme, tarsi jos išvis ten nebūtų, o kitą dieną per

darbų pamoką jos kepė vaisių ir varškės bandeles, sako, prieinę
ir sako aš tave mačiau vieną kapinėse tu žūdina psiché, ten y
narkomanų pilna ir ilvis, ta prasme tu pamisėle vis vaikus
ten viena aš tave mačiau ten slankiojant, pilna numirėlių, tu
kvaiša kad ten eini jeigu neturi su kuo pasidulkinti, cha, Ketė
Maklenan yra žalioji tikna, tik įsivaizdina kad turi berną, nė
binga žūdina skylę, šlykštį kraupi vieta sako jai Ketė Maklenan,
ji bet tada ji atrėžė Ketę Maklenan, sako, žiūrėk kai mirsi tu
gi norėsite į dangų ir Ketė Maklenan sako na tai aišku, jei tik
jis yra, o tada ji sako, ji sako, va ir še tau nes jeigu ten dangus
tais kažkas turi būti miręs, tai ir yra dangus a ne, ten nepateksai
ta prasme jei neprapulsi, cha cha cha, kaboj užrašas, kad jos
laimėjo apdovanojimą, jos pasirodo pačios pačios geriausiai
prižiūrimos kapinės visoje ŠKotijoje, matyt kad žolė visada
tvarkinga ir panašiai o kai ji grįžta viskas ta prasme būna
sutvarkyta buteliai kur ji praetąsyk sudaužė, atrodo nesvarbu
kurioj tiksliai vietoj ji juos daužoooo juos randa ir išneša, ir
visada tylu tik paukščiai, ir medžiai šnara, ir ji šitiek čia prasē-
dėjo ir nickad nematė narkomano, nė vienintelio kartelio, gal
jei pamatys iš jų gaus ką nors kas veikia ilgiau negu trys supistī
kokteiliukai. Gal jei esi narkomanas nesinori būti tokioj vietoj,
gal halogenuotum, pradétum matyti numirėlius ir panašiai.
Tik anas vyras, jis ne, nes ji paklausė ar tu narkomanas? Ir jis
sakė ne. Viens buvo orinis šautuvas, kitas dar kažyn kas, ji pa-
miršo prisimink och nagi Džeze prisimink, jis, ach, jis vadinas
negaliu, galingesnis už orinj šautuvą, gali nunešti ranką arba
gerą kąsnį peties, ji žiūréjo ir visas petys, visas kiek tik buvo,
ta prasme nulékė į dulkes, mažučiukus akmens trupiniukus,
vaizdelis kaip reta. Tas vyras sako kad pažsta jos tévus. Gal
jeigu šivakar jis ateis o ji turės aną nesudužusį butelį ir tada
jeigu jis leis jai paimti šautuvą nes ji tokia taikli, a ne? Netgi ta
prasme šitoklia apsinėlus, va taip. Ji tikrai pataikė, ne todėl kad

nepataikė, tik
stabas, kaip kai
per tikyba. Stab-
cha cha angelas
chi. Gal norėtu-
seteiktų sparnu-
ant nugaros, tu j
breeze chi debes
šūdas šūdas bai-
šitaip. Šitaip. Ši
Jis tuščias be
jo, skamba tik
dūžta. Kiekvien
išau kštai kitaip
švelniai meti ga-
tieki sudūžta, vė-
kaip kiekviene i
sudarytos iš va-
va čia tai geeera
nebesnigs, štai
prisimena, neim
sniego, kaipgi ka-
taip šilta kad da-
kito. Asiliu-kas
ši vakarą varpa-
hm ši vakarą že-
sakiška, galėtų š
dabar vartus rak-
vėliau o atidaro i
rodos aplankytī
gedulais rytais c
prasme Dievas n

nepataikė, tikrai pataikė, į tą akmenį, tik nesudužo. Tiesiog stabas, kaip kai padarė jiems vyno iš niekoo per tas vestuvees per tikybą. Stabas kad nesudužo. Gal uždėti ji ant galvos cha cha cha angelas su juo ant cha cha cha galvos. Chi chi chi chi chi. Gal norėtumėt išgerti, ponia Angele, jei būtų „Red Bull“ suteiktų sparnus cha cha tau jų nereikia ir taip turi anava ant nugaros, tu jau prisigerei chi chi chi angelas geriaaa Bacardi breeze chi debesysc chi chi o Dieve negéris tikrai oi tuoj vemsiu šūdas šūdas baik, va, pasėdék valandžiukę, va, ramiai sédék, va šitaip. Šitaip. Šitaip. Ale pala. Jo.

Jis tuščias bet vat ēmė ir nesudužo. Ale ir gerai skamba, jo, skamba tikrai gerai. Jai labai labai patinka, tas garsas kai dūžta. Kiekvienas garsas dūždamas dūžta vis kitaip. Kai meti išau kštai kitaip skamba. Kai stipriai meti kitaip skamba. Kai švelniai meti garsas švelnesnis. Kai stengiesi nesudaužyti o vis tiek sudūžta, vél kitoks garsas. Jie visi skirtini ir nepakartojami kaip kiekviena iš aukštai dangaus nukrintanti snaigė, jos visos sudarytos iš vandens kristalų ir nė viena nepanaši į jokią kitą, va čia tai geeeras. Sniegas pove lniais! Daugiau niekad niekados nebesnigs, šitaip karšta, Dieve, karščiausia diena, kokią tik ji prisimena, nejmanoma nė galvoje nė vaizduoklėje išivaizduoti sniego, kaipgi kada dar galėtų, snigti? A? Vél? Kaip? A? Pasaulyje taip šilta kad daugiau niekada nebebus sniego ar Kalėdų ar viso kito. Asiliu-kas Mariją ne-še per kelio-nė ramiaaai. Skambinkit iš vakarų varpais Betlieeee juje, Betlieeee juje, skambinkit ši hm iš vakarų žemė nė nedrégna, ta prasme vasara supistai paskiška, galėtų šianakt čia nakvoti, viskas gerai niekas neateitų, dabar vartus rakinaaa apie dešimtą, bet dar netamsu nieko iki vėliau o atidaro rytais kad lankytojai galėtų užėiti prieš darbą jai rodos aplankytį savo brangiausiuju ir numirėliausiuju, cha cha, gedulais rytais cha cha cha cha, vakar vakare rytas išaušo ta prasme Dievas mato ji nežino labai labai anksti kai ji ta prasme

ėjo namo, ji sėdėjo čia kol ta prasme nepradėjo auštiii ir panašiai
ir kol grįžo namo buvo šviesu.

O jei Ketės Maklenan mobiliukas jei pradės pats sau ten vie-
nas skambėti ir niekas neatsakyyys, kažkas kitas gal klausyyys
pypsėjimo, jis čirpaus kur nors žolėj, o girdės tik paukščiai ir
medžiai ir akmenai.

Kažin kokia jo muzikytė. Iš televizoriaus? Ar „Sclub“ daina.
Arba gal išjungtas.

Šūdas ji blaivosi a ne? A ne? Žiū medžiai, dar linguoja viršū-
nės, jau beveik tamsu bet ji žino kad daug daugiau nesutems,
bet va tuose buteliuose nieko nebéra ir sudužusiuose ir ne, ji
perbraukia pirštu kur etiketė laiko šukes bet niekooo gerti šukų
viduje nebeliko ir ne, atsargiai ar gl ak tu bjaurybe, ak, šūdas, į
čiulpia, kad nustotų kraujuotiii. Dar visa laimė kad nesugalvojo
liežuviu paieškoti ar nieko neliko. Gaila kad nebéra nes ten an-
tispektikas. Ji bus daktarė ir viską sutvarkys kai išsikvalifikuos
koledže ir bus kvalifikuota, karjerose visi sako ji gali būti kastik
nori nes jie sako kad ji ta prasme, supranti, pakrutins smegenis,
bet vis sako *tau teks pačiai panorēti niekas už tave nepadarystik*
tu na bet jei esi ir žmonės mato, kaip toji Žakė su katra niels
nešneka nes ji taip supistai pasikėlus, pizė įsivaizduoja kad pa-
saulis ta prasme jai skolingas, tik pažiūrėk, o jei tokia esi tada
žmonės vis eina pas tave ir šneka šikniai kaip manai, ir panašiai.
Ne, būtų gerai laimėti loterijoje ta prasme, niekada nereikėtų
dirbti, arba išgarsėti per televizorių, name kaip didysis broliš
arba pop grupėje kuri laimi televizijos konkursą milijonine
persvara, arba ne, ne, nes ji bus šaulė, stos į, kaip ten vadinas
kur šaulių reikia, tikriausiai jie labai daug kur reikalingi. Juk
taiklių žmonių turi reikėti. Nes net kai ji girta kaip vyšta, ne vi-
sta, šūdas, ir vėl, tikrai, och, jau, šūdas. Tikrai? Tikrai? Ji atga-
lia ranka trinkteli į medžio kamieną virš savęs, ten pušis, och
aha, skaudi šiurkštuma nepakankamai tolima kai trinkteli, och

šūdų šūdai trijų negana, trijų, dar kaip reikalas nė nesutemo, žiū dar matai jas judaaant danguje, ir ji vėl pradeda. Pirštas dar kraujuoja ir supistai skauda. Trijų negana, atsimink, kitą kartą Džeze pasiimk keturis, gal penkis, paprašyk pinigų iš Džemos, sakyk kad mokyklos išvykai į Kinkreigo nacionalinį parką. Gal jis vėl ateis, vakar buvo gerai kai atėjo. Dar matési medžių viršūnės bet tik vos vos. Būtų gerai. Jei jis šjvakar vėl ateitų. Kai vakar ji jį pamatė, jis buvo prie angelų, ji priėjo ir paklausė, jis net stryktelėjo ją pamates, ji manė kad gal jis narkomanas ir paklausė ar ji ko nooors neturėtų, ji klausė ar taip o jis saké ne. Tiesiog stovėjo žiūrėjo į ją ir sako:

Ne.

O kas tu tada, medžiotojas? klausė ji. Ji buvo blaivoka, ji manė kad gal lapėms ar paukščiams ar žiurkėms ar kam ten neleidžiama veistis jo du šautuvai, po vieną kiekvienoj rankoj, ir sulūžę. Kaip ten vadinasi kai jie tarsi perlaužti pusiau, ta prasme toj vietoj kur užtaisai, sulūžę, kabo ant jo rankos, kabo po vieną ant kiekvienos rankos, būt gerai prisiminti, tą kitą žodį kur sulūžę.

Ne.

Ar žvėrimis šaudyti, ta prasme, pramogai?

Ne.

Ar žuvédroms šaudyti?

Ne.

Ar įsibrovėliams šaudyti, ta prasme narkomanams ir panašiai?
ar tu sargas?

Ne.

Na tai jei nešaudysi nieko kas gyvaas o daugiau čia nėra j ką šaudyti išskyrus numirėlius kurių šaudyti neberekiaa, tai j kokius bybius tu ruošiesiii šaudyti? sako ji. Jis atrodė senokas, neatrodo kaip tie kur gaujose būna. Neatrodė ta prasme ir kaip policininkas ar kas. Padėjo vieną šautuvą ant žemės ir primynė.

Nesikeik, sako jis.

Ji sulenkė kitą tiesiai ir prisidėjo prie akies ir šovė ir buvo didelis triukšmas kai pataikė į angelą ir pūkštéléjo akmuo, ji nuéjo pasižiûréti ir pamaté kad pataiké į ranką o ranka buvo kažkaip uždėta ant širdies ir ta prasme ranka visa suskilinéjo o jos pirštai aptrupéjo nuo šovinio.

Oho kad pavareiii! sako ji, braukdama akmens dulkes nuo megztinio.

Pasitruk iš ten, pašnabždom sako vyras, jis pamojo ranka su šautuvu jai prieiti. Tada pasidėjo šautuvą ir primyné ir pasiémé kitą šautuvą sulenké pažiûréjo į jį ir šové į angelą. Nunešé visą petį. Jis lukteréjo kol paukščiai liovësi triukšmavę̄ ir sutûpë medžių viršùnëse o kai jie nustojo vél šové iš to paties šautuvo ir vél jie pasileido klykautiii. Nunešé viršugalvį ir pusę veido. Tada atlenké šautuvus pasikabino ant rankų ir nusisukës nuéjo.

Ar galima man pašaudyti? klausé ji.

Eik namo miegoti mergyt, sako jis eidamaas pro ją, nér ko vienai taip vélai šlaistytis. Tavo tévai bedieviai kad tau šitaip leidžiaaa.

Ji ta prasme apšalo. Iš kur pažisti mano tévus? šükteléjo jam įkandin.

Vyras sustojo atrodé kažkoks netašytas. Apsisuko su visais ginklais ir grjözo pas ją. Sustojo prie vienos skulpturos.

Jei bent prasižiosi kad mane matei, sako jis, Dievas tave nubaus. Tai neprasižiok.

Gerai, sako ji, galvojaaa tebünie jis toks psichas keistuolis Dievo pakalikas jei nori. Nesakysiu jeigu leisi pašaudyti, sako ji.

Vyras nužvelgė ją tarsi matuotųjų drabužius. Pažiûréjo į laikrodj. Tada pažiûréjo į medžius danguje. Greit, pasaké jis, kol neprašvito ir mûsų niekas nepagavo.

Jis vél ištiesino šautuvą. Neliesk, pasaké. Pridéjo jai prie akies. Ji pažiûréjo ir nieko nematé, tada vyras uždėjo ranką jai ant

galvos ir priliaik maté mirgančią medžiai, ir tvora sumirgėjooo ap-

Stebék, pasak ranga pirstais p iš žolës akmens vieni bet vieta buvo tuščia. Ji a į krûmus.

Dabar, sako, sisuko ant kuln kitam į Bibliją.

Jis bažnyčios parodé jai kuo

Tada visai iš-

Kai jí pažiûr nunešé galvą į žiûréjo, jo bang galvos iš kur au siutës šaulys. K galvą. Angelų y néra. Kažkaip

Ji taip ir nesu gingi. Jis taip i tikrai juos pažiûr tėvą atskirai. Ji ir kur ji buvo t jei tik nesakys Kimberlę. Ji jau bu ji jaučia kiel jaučia. Mažutél

galvos ir priekės. Ji apvaliamis šautuvo taikiklio stiklukė pa-
matė nugarinę lamsą ir šviesą, tikriausiai dangą, tada priartėjo
medžiui. Ir tyora prie kanalo tada antkapių ta prasme kažkaip
sumišgejodė aplink. Tada jis atsiėmė šautuvą.

Siebėk, pasakė vyras ir prisidėjo ji prie galvos ir šovė į tą kur
ranka pirstais prikabinta prie smakro. Ji nuojo mubėgo ir pakėlė
ir toles akmens gabaliuką. Kai kurie pirstai dar styrojooo patys
vienu bet vieta kur turėjo būti ranka prie kurios jie prikabinti
buvo tuščia. Ir atnešė jam gabaliuką. Vyras ji paėmė ir nušveitė
i krūmuis.

Dabar, sako, šitas, ir nors tam atrodė truputį per senas ap-
sisuko ant kulno kaip kaubojuis iš filmo ir šovė tam į galvą, o
kitam į Bibliją.

Jis bažnyčios pastorius. Angelai – stabai. Toks jo darbas. Jis
parodė jai kuo skiriiasi užtaisytas ir neužtaisytas šautuvas.

Tada visai išaušo ir vyras nuojo.

Kai ji pažiūrėjo akmens spalva sudaužytos galvos to kuriam
nuočė galvą ir petj viduje buvo gryna balta. Švvakar ji vėl pa-
žiūrėjo, jo banguoti plaukai krito ant likusio peties bėt neturėjo
galvos iš kur augti. Tas vyras grynas šaulys tai jau tikrai. Jis pa-
siuntės šaulys. Kapinių kampe su angelais daugelis sužaloti ir be
galvų. Angelų yra tik vienam kapinių kampe, niekur kitur angelų
nėra. Kažkaip ten viena religija turi angelų o kitoj uždrausti.

Ji taip ir nesuprato iš kur jis pažsta jos tėvus. Jie visai nereli-
gingi. Jis taip ir neatsakė. Galbūt jis ją mulkinooo. Ji spėlioja, jei
tikrai juos pažsta, ta prasme ar pažsta juos abu, ar jos motiną ir
tėvą atskirai. Ji svarsto, ta prasme, ar jis pasakys jiems ją matęs
ir kur ji buvo tokioj vėlumoje lauke ne namie ir panašiai. Bet
jei tik nesakys Kimberlei bus viskas gerai. Kažin ar jis pažsta
Kimberlę. Ji jau blaivi. Kaip, a, kas galėtų būti blaivus? Nesvar-
bu jis jaučia kiekvieną šūdelį, viską, kas tik yra visoje visatoje iš
jaučia. Mažuteliuką aštū akmenuką po koja, riešus kutenančią

žolę, šiltai šaltą orą visur aplinkui, liūdnai gėstančias šviesas kūrios dega visų žmonių kambariuose namuose už kanalo kurias mato pro medžius ir vielinę tvorą, ir pirštą gelia kaip reikalas ir panašiai. Ji apvyniojo ji trauklapiu ir jei stipriai laikys kraujas nustos.

Daugiau jau nesutems, jei tas vyras ateis, tai dabar. Ji turėtų nesudužusį butelį – tiesiog neįtikėtina kad nesudužo – bet ji nebegirta, nebelabai, ogi labiausiai norėjo pažiūrėti ar visaj nusitašiusi vis tiek pataikytų nes tas būtų tikrai įspūdinga. Bet pamatyti ar taikliai šaudo nenusitašiusi irgi gerai. Nes pirmiausia jai rūpi, ta prasme, ar ji taikli. Šautuvas atrodė sunkus, tas didesnysis, antra, ar jai bus per sunku ji sulenkti, ar kas nors turės padėti, ar ta prasme galėtų ir pati, va ką reikia sužinoti.

Angelai kelia tuščias naivias akis į dangų.

Vyrai vis dar smaginasi numirėlių kalvoje.

Žuvėdros renkasi ant upės kranto, ruošiasi rytui.

Kažkas miega užrakintoje betono būdelėje, galbūt tranzuotoja su kuprine po galva ar valkata, kurį reiktų išvyti policijai, o ne duoti nemokamą kambarį ir lovą.

Tūkstančiai skudurų ant medžio prie senojo šulinio nejudėdami sveria šakas.

Pabaisa miega giliai ežero dugne, krusčiodama didžiuoju peleku, keldama vandenį nuosėdas.

Turistai miega viešbučių, svečių namų ir užeigų lovose.

Gerieji miestelėnai. Blogieji miestelėnai.

Vidury nakties šviesa.

irimas

Ką šiam pasakojimu kiek uždirbu per metus? Tai aš pradžioje, vien negaliu turėti. Galvojau tada visą dieną nuo rankų perdegusi lemputė žemėje.

Pamatau kažką prieš metus. Ten aš. Pirmąsyk prieš metus. Taip, tarsi miegočiai, puvėsiais apskretus.

Einu į svetainę; knyga.

Išeinu į sodą ir žiūrujančiuose medžiuose prieš trejus metus. Jau sunokino vieną obuolių. Siemet ji apie medžių žemę daugiau negu dešimt metų. Arčiau pamatau, kaip amaru. Didesniųjų medžių ir švarus, iš apačios iki viršaus kelių lapų krašteliai.